

המישפחות ביקשו להקים אנדרטה והשר דויד לוי לא השיב!

מאיר פינשטיין
ח"ל הארגון הצבאי הלאומי
משה ברזני
ח"ל לחמי חרות ישראל

הוציאו משמותיהם בתארימות בכלא ירושלים
או ליום ב' אייר תש"ז

התלתי-נצח לגבורי העם הנותרים את נפשם
למען שחרור המולדת

דגם בדם האויב יכופר

הארגון הצבאי הלאומי
מגדל ישראל

השניים ומדוע נדונו לעונש-מוות על-ידי הבריטים. השניים אף פנו לאדריכל התל-אביבני ישראל גודוביץ', שהעריך כי הקמת האנדרטה תעלה כ-20 אלף דולר.

פינשטיין עמד לצאת לארצות-הברית כדי לייסד את הכסף. הוא ביקש שוועדת-השרים לענייני טקסים וסמלים תבצע את ההקמה. או לחילופין שמפעילי היכל הגבורה במינרש-הרוסים, שם מונצחים השניים, תקים ותחזק את האנדרטה.

לתדהמת פינשטיין, הוא לא זכה אפילו לתשובה הסתמית, שהמיכתב התקבל. השר לוי לא מצא לנכון להתייחס לפניה אנושית נרגשת של שני בני משפחה. בעניין שהוא הבסיס האידיאולוגי של תנועת החרות. ברור שבשום אישיות-ממשלה הנושא כלל לא הועלה לדיון, וגם לא בשיבת השרים חברי ועדת סמלים וטקסים.

פינשטיין לא נואש. כעבור כמה חודשים, בעת מסע הבחירות המוניציפליות, הופיע השר לוי לצד מועמד הליכוד לראשות עיריית ירושלים, שלמה תוסיה-כהן, בעצרת מרכזית באולם בנייני-האומה. פינשטיין העביר לשר פתק וביקש לדעת, בנימוס, מה גורל בקשתו ובקשת ברזאני.

לוי התעלם מהפתק. במגישתו עם מנחם בגין, לפני שנתיים, שוב העלה פינשטיין את עניין האנדרטה. הוא סיפר ששלח תזכיר ללוי וזה לא טרח להשיב. בגין נטל את התזכיר ולא אמר דבר. אומר פינשטיין: בליבי החלשתי און, כי אם האנדרטה תוקם - אותרו על פירסום האמת אודות מישפטו הצבאי של אחי מאיר.

גם הפניה לבגין לא הועילה. גם כאשר הליכוד עמד בראשות-הממשלה, הוא לא דאג לשמירת כבודם ומורשתם של הרוגי אירוגני המחתרת. אבל אולי ימצא לוי נחמה בכך שמיכתב מודם של פינשטיין בעניין, שנשלח בחודש אוקטובר 1977 לבגין, זכה אומנם למענה, אבל גם אז אנדרטה לא חוקמה.

סגן ראש-הממשלה, דויד לוי, רואה עצמו כמס' 1 של תנועת החרות. למרות שהוא הגיע לתנועה בגיל מאוחר יחסית, וללא רקע אידיאולוגי רויזוניסטי מבית, הוא למד היטב את כל הסיסמות. אבל, כרגיל אצלו, מלל לחוד ומעשים לחוד.

ב-11 ביולי 1982 מסר בנימין פינשטיין מיכתב אישי לשר, באמצעות לישיבתו במישרד-הביטחון והשיכון בירושלים. במיכתב החתום על-ידי פינשטיין ובנימין ברזאני, אחיו של משה, איש לח"י, כתבו לו השניים:

אנו פונים לכבודו בבקשה להעלות בשיבת הממשלה את הצעתנו לדקמן, להקמת אנדרטה ל-זיכרם של הקדושים, ליד קיברם הנמצא בהר-האיזר-תים, בדיוק ממול להר-הבית.

צר לנו לציין, כי עד היום לא עלה בדיעונו, על אף כל המאמצים שעשינו, להביא להקמת יד-זיכרון הולם ליד קיברם של הקדושים, והדברים הגיעו עד ליד כך גם חברי התנועה הוותיקים, כולל כמעט כל חברי המחתרת שלנו, פשוט אינם יודעים איפה נמצאים קיברותיהם של הקדושים הגיבורים, אשר במעשה גבורתם ובהקרבתם העילאית תרמו במידה מירבית להקמת המדינה.

על-מנת להדגיש את חומרת המצב, ברצוננו להביא לידיעת כבוד השר, כי על אף מאמצינו, לא הצלחנו לאסוף מניין אנשים לעליה לקיברם ולומר קדיש ביום-הזיכרון האחרון למותם, שחל ביום ב' באייר, דבר שגרם עוגמת-נפש רבה למישפחות.

לדעתנו, חשוב מאוד מבחינה לאומית וחינוכית, שיד-זיכרון הולם יוקם ליד קיברם של הקדושים הגיבורים, הנמצא בבירת ישראל, בהר-האיזר-תים, מול הר-מוריה, ליד קיברותיהם של קדושי תרפי"ט. בידוענו את הרוח הלאומית הנעלה המפעמת בלב כבוד השר, אנו בטוחים כי כבודו ייקח על עצמו את הטיפול הנעלה של הבאת העניין לפני הממשלה ולדאוג להגשמת הדבר בכל ההקדם.

מעבדות לחרות

בהמשך מצטטים השניים את דיברי מנחם בגין, מנרד ג' של סיפרו במחתרת. כתב אז בגין, בין השאר: "ימים יעברו ואגדת הגבורה של ירושלים ועכו תהיה לשיח, שיושר בני כל אם בישראל לילדה הקטן. על הזיון הגבורה הזה יחושל הדור וילמד מסירות-נפש, נאמנות, אהבת-העם ואהבת המולדת."

"גיבורי הגדרום לא מתו. הם החליפו חיי-שעה בחיי-נצח. הם האירו את הדרך אל-על לאלפים ורבבות... וביום השיחרור הקרב יבואו רבבות על קיברותיכם, יתיצבו דומם ואחר יקראו בקול: אתם, אתם הוצאתם אותנו מעבדות לחרות!"

כדי להקל על השר הטרוד בניצור מהנהו, על חשבון שעות-עבודתו הציבורית, הרחיקו שני אחי ההרונים לכת ואף הכינו לו תיאור כללי ראשוני של האנדרטה המבוקשת. פינשטיין יצא לשטח בליווי אנשי החברה קדישא ואיתר מקום סמוך לגדר, במרחק עשרה מטרים בלבד ממקום קבורת השניים. המדובר בהקמת יד-זיכרון מנוש טעק בזמות אריה. על האנדרטה הציעו השניים לחקוק את המילים הבאות: מצבת-עולם ויד-זיכרון לזיכרם של הקדושים הגיבורים מאיר פינשטיין ז"ל, איש אצ"ל ומשה ברזאני ז"ל, איש לח"י. בהמשך הציעו השניים למרט בקצרה איך מתו

אחרים, אחי מאיר ודניאל אוולאי, לא יתגוננו אלא ימסרו הצהרות.

השניים שהתגוננו וזכו לגמרי בפסקי-הדין, ואילו מאיר אוולאי נדונו למות בתליה, מאוחר יותר הוחלף דינו של אוולאי למאסר-עולם אך גורדינו של מאיר אושר על-ידי מפקד הצבא הבריטי בארץ.

כתחילת שנת 1983, אחרי התייעצות עם השופט העליון מאיר שמגר, העברתי לבגין ולשמאלו תמיר תזכיר ברבר האמת בקשר למישפט אחי.

כפגישה שהתקיימה בלישיבתו של בגין, התעניין ראש-הממשלה היכן אני מתכוון לפרסם מאמר בנושא.

אחר-כך אמר שאני חופשי לפרסם, אבל כדאי שאדע שני דברים: ראשית, שמדיניות אירגון אצ"ל היתה שלא להורות לאסירי-המחתרת כיצד לנהוג

אמיתי להם שהוא השתחרר זמן קצר קודם לכן מהצבא הבריטי ושאלו לו חברים.

למחרת העבירו אותנו ללטרון, שם היינו עצורים 11 שבועות. אחרי כמה שבועות הועבר לשם גם דוב גרונר, שנרדו אחר-כך למות. הוא הביא לי דרישת שלום ממאיר, שהיה מאושפז בבית-החולים הממשלתי במיגרש-הר"ר סים, בגלל הפציעה בעיקבות הפעולה. כשהשתחררתי, פניתי לעורך-הדין הירוע אשר לויצקי, שהיה קרוב מיש"פחה שלי. המישפט היה אמור להיפתח כעבור חודש, ולויצקי היה מעורב בטי"פול בעוד כמה מישפטים של לוחמי-מחתרת.

אחרי שביררתי את פירטי האשמה שהיו נגד מאיר, שוכנעתי מעל לכל ספק: על-ידי העובדות של המיקרה, אם

בדרך לבית-המישפט
משה הורוביץ, מובלים כבולים בשלשלאות אלולס-הדיונים.

מאיר יתגונן בבית-המישפט, יש לו סיכויים טובים להצליח.

פניתי למאיר בבקשה שיתגונן בבית-המישפט, והוא ענה לי שהוא חייל ועליו למלא את הוראות מפקדיו. אם אצליח, כך הוא אמר לי, לשכנע את האירגון להתיר לו להתגונן - הוא יעשה זאת.

טילפנתי למשה כהנא, באיכות אצ"ל והמקשר בין המפקדה ולויצקי. כהנא הבטיח לי שאם למאיר יש סיכויים כלשהם להתגונן בבית-המישפט ולהצליח - אז לא רק שיתירו לו להתגונן, אלא גם יתנו לו את כל העזרה המישפטית הדרושה.

אולם, לדבריו של כהנא, אמר לו לויצקי שאין למאיר סיכויים.

דיברו כהנא היו בסתירה גמורה למה שאמר לי לויצקי. עורך-הדין איר שר בפניי שאם מאיר יתגונן יש תיקווה שיצליח. היו אלה המילים המדוייקות של עורך-הדין.

נשאלת השאלה: אם יש תיקווה להצליח, האם אין זה סיכוי וכשמדובר בנייני-נפשות, ברור לי שהיו צריכים להרשות למאיר להתגונן.

אולם כשנפתח המישפט בבית-המישפט הצבאי, ביום 25 במרס 1947, התברר לי שהוחלט על-ידי האירגון כי שניים מהנאשמים, משה הורוביץ ומסעור בוטון, יתגוננו, ואילו שניים

מסר את גירסתו. לעומת זאת, הוא אמר לשופטים דברים שגרשמו בדפיהוהב של תולדות המחתרות של ערב קום המדינה.

אמר פינשטיין לשופטי: "קציני צבא הכיבוש! מישטר של עצית-תליה, ורו המישטר שהכנס רוצים להשליט בארץ זו, שנועדו לשמש מיגדל-אור לאנושות כולה. ברישעותי כם האווילית הנכס מניחים כי על-ידי מישטר זה תצליחו לשבור את רוח עמנו, העם שכל הארץ היתה לו לגרדום. טעיתם: תיווכחו כי נתקלם בפלדה. פלדה המתחשלת באש האהבה והשינאה - האהבה ולולדת ולדרור, השינאה לשיעבוד ולפולש. פלדה בוערת היא, לא תשכרחה!"

בהמשך דבריו האמיצים הוא הוכיח את שואת יהודי אירופה ואת העובדה (המשך בעמוד 38)

ועל כן אי-אפשר היה לגזור עליו עונש מוות.

● לא היו הוכחות ממשיות שמאיר השתתף בהתקפה על תחנת-הרכבת.

"פלדה המתחשלת באש האהבה למולדת ולדרור ובאש השינאה לשיעבוד ולפולש - אין שוברים!"

עד כאן דיברי בנימין פינשטיין. **מישטר של עצית-תליה**

במהלך המישפט ישב מאיר - קטועידי, בגלל פציעתו - בארץ. אך סירב לקחת בו חלק. הוא לא חקר עדים, לא סתר את עדותם ולא

● לא נמצאו טביעות-אצבעות של מאיר על הגה המכונית שבה נהג.

● הוא לא זוהה במיסדר-היוהי.

● התובע, מייג'ור סטאבס, טען

בבית-המישפט שאין הוכחות ישירות להשתתפותו של מאיר בפעולה, אלא רק הוכחות נסיכיות, שנתמכו בסירר בו להכיר בסמכות בית-המישפט.

● הוא לא היה בן 18 אלא קטין, ימייך-משה, ממירוח למלון המלך דויד. ברירתו של המורה שטיין, דירה זו נמצאת במרחק של 300 מטר מהשער המיורחי של השכונה, שהיא עצמה נמצאת במרחק של מאות מטרים רבות מתחנת-הרכבת.

● מאיר יכול היה לטעון שהוא נפצע במיקרה, כעוברו בשכונת ימייך-משה, מהיריות הרבות שנורו בסניכה.